

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

24 noiembrie 2011 *

În cauzele conexate C-468/10 și C-469/10,

având ca obiect cereri de pronunțare a unor hotărâri preliminare formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunal Supremo (Spania), prin deciziile din 15 iulie 2010, primite de Curte la 28 septembrie 2010, în procedurile

Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF)
(C-468/10),

Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEMD) (C-469/10)

împotriva

Administración del Estado,

* Limba de procedură: spaniola.

cu participarea:

Unión General de Trabajadores (UGT) (C-468/10 și C-469/10),

Telefónica de España SAU (C-468/10),

France Telecom España SA (C-468/10 și C-469/10),

Telefónica Móviles de España SAU (C-469/10),

Vodafone España SA (C-469/10),

Asociación de Usuarios de la Comunicación (C-469/10),

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul K. Lenaerts (raportor), președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii E. Juhász, T. von Danwitz și D. Šváby, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,
grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 septembrie 2011,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF), de C. Alonso Martínez și A. Creus Carreras, abogados;

- pentru Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEMD), de R. García del Poyo Vizcaya și M. Á. Serrano Pérez, abogados;

- pentru guvernul spaniol, de domnul M. Muñoz Pérez, în calitate de agent;

— pentru Comisia Europeană, de doamna I. Martínez del Peral și de domnul B. Martenczuk, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererile de pronunțare a unor hotărâri preliminare privesc interpretarea articolului 7 litera (f) din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10).
- 2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul unor litigii între Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF) și Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEMD), pe de o parte, și Administración del Estado, pe de altă parte.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 95/46

3 Considerentele (7), (8) și (10) ale Directivei 95/46 au următorul cuprins:

„(7) întrucât diferența dintre nivelurile de protecție a drepturilor și libertăților persoanelor, în special a dreptului la viață privată, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal permisă în statele membre poate împiedica transmiterea unor astfel de date de pe teritoriul unui stat membru pe cel al altui stat membru; întrucât această diferență poate constitui, prin urmare, un obstacol în desfășurarea unor activități economice la nivel comunitar, poate denatura concurența și poate împiedica autoritățile să-și îndeplinească responsabilitățile conform dreptului comunitar; întrucât diferența dintre nivelurile de protecție se datorează disparităților între actele cu putere de lege și actele administrative interne;

(8) întrucât, pentru a îndepărta obstacolele din calea circulației datelor cu caracter personal, nivelul protecției drepturilor și libertăților persoanei în ceea ce privește prelucrarea unor astfel de date trebuie să fie echivalent în toate statele membre; întrucât acest obiectiv este vital pentru piața internă, dar nu poate fi atins numai de statele membre, în special având în vedere dimensiunea

divergențelor existente în prezent între legislațiile interne ale statelor membre și necesitatea de coordonare a legislațiilor statelor membre astfel încât să reglementeze fluxul transfrontalier de date cu caracter personal în mod coerent și conform cu obiectivele pieței interne [...]; întrucât acțiunea Comunității de apropiere a legislațiilor este, prin urmare, necesară;

[...]

- (10) întrucât obiectivul legislației interne privind prelucrarea datelor cu caracter personal este de a proteja drepturile și libertățile fundamentale, inclusiv dreptul la viață privată care este recunoscut atât prin articolul 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale[, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare «CEDO»),] cât și în principiile generale ale dreptului comunitar; întrucât, din acest motiv, apropierea acestor legislații nu trebuie să aibă ca rezultat scăderea protecției pe care o oferă, ci trebuie, dimpotrivă, să încerce să asigure un nivel înalt de protecție în Comunitate”.

- 4 Articolul 1 din această directivă, intitulat „Obiectul directivei”, este redactat în următorii termeni:

„(1) Statele membre asigură, în conformitate cu prezenta directivă, protejarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei și în special a dreptului la viața privată în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal.

(2) Statele membre nu pot limita sau interzice libera circulație a datelor cu caracter personal între statele membre din motive legate de protecția asigurată în conformitate cu alineatul (1).”

5 Articolul 5 din aceeași directivă are următorul cuprins:

„Statele membre precizează, în limitele dispozițiilor prezentului capitol, condițiile în care operațiunile de prelucrare a datelor cu caracter personal sunt legale.”

6 Articolul 7 din Directiva 95/46 prevede:

„Statele membre prevăd ca datele cu caracter personal să fie prelucrate numai dacă:

(a) persoana vizată și-a dat consimțământul neechivoc

sau

[...]

(f) prelucrarea este necesară pentru realizarea interesului legitim urmărit de operator sau de către unul sau mai mulți terți, cu condiția ca acest interes să nu prejudicieze interesul sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, care necesită protecție în temeiul articolului 1 alineatul (1).”

7 Articolul 13 alineatul (1) din această directivă prevede:

„Statele membre pot adopta măsuri legislative pentru a restrânge domeniul obligațiilor și drepturilor prevăzute la articolul 6 alineatul (1), articolul 10, articolul 11 alineatul (1), articolul 12 și articolul 21, dacă o astfel de restricție constituie o măsură necesară pentru a proteja:

- (a) securitatea statului;
- (b) apărarea;
- (c) siguranța publică;
- (d) prevenirea, investigarea, detectarea și punerea sub urmărire a infracțiunilor sau a încălcării eticii în cazul profesiunilor reglementate;
- (e) un interes economic sau financiar important al unui stat membru sau al Uniunii Europene, inclusiv în domeniile monetar, bugetar și fiscal;
- (f) o funcție de monitorizare, inspecție sau de reglementare legată, chiar și ocazional, de exercitarea autorității publice în cazurile menționate la literele (c), (d) și (e);

(g) protecția persoanei vizate sau a drepturilor și libertăților altora.”

Dreptul național

Legea organică 15/1999

- 8 Legea organică 15/1999 privind protecția datelor cu caracter personal (BOE nr. 298 din 14 decembrie 1999, p. 43088) transpune Directiva 95/46 în dreptul spaniol.

- 9 Articolul 3 litera j) din Legea organică 15/1999 enumeră „sursele aflate la dispoziția publicului” într-o listă exhaustivă și limitativă, care are următorul cuprins:

„[...] acele sisteme de evidență a căror consultare poate fi efectuată de orice persoană, fără restricții și fără o altă cerință decât, dacă este cazul, plata unei contraprestații. Au calitatea de surse aflate la dispoziția publicului exclusiv copiile listelor electorale, listele telefonice în condițiile prevăzute de reglementarea specifică și listele de membri ai grupurilor profesionale care conțin numai datele privind numele, titulatura, profesia, activitatea, nivelul de studii, adresa și indicarea apartenenței la grup. De asemenea, au calitatea de surse aflate la dispoziția publicului ziarele și jurnalele oficiale, precum și mijloacele de comunicare în masă.”

- 10 Articolul 6 alineatul 1 din Legea organică 15/1999 condiționează prelucrarea datelor de manifestarea consimțământului neechivoc al persoanei vizate, cu excepția situației în care legea prevede altfel. Astfel, articolul 6 alineatul 2 *in fine* din această lege prevede că nu este necesar consimțământul în special „atunci când datele se regăsesc în surse aflate la dispoziția publicului, iar prelucrarea acestora este necesară pentru realizarea interesului legitim urmărit de operator sau de terțul căruia i se comunică datele, cu condiția ca drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate să nu fie încălcate”.
- 11 Articolul 11 alineatul 1 din Legea organică 15/1999 reiterează necesitatea consimțământului persoanei vizate pentru a se putea comunica terților datele cu caracter personal, în timp ce alineatul 2 al articolului menționat prevede totuși că acest consimțământ nu este necesar, printre altele, atunci când sunt vizate date colectate din surse aflate la dispoziția publicului.

Decretul regal 1720/2007

- 12 Guvernul spaniol a pus în aplicare Legea organică 15/1999 prin Decretul regal 1720/2007 (BOE nr. 17 din 19 ianuarie 2008, p. 4103).
- 13 Articolul 10 alineatul 1 din Decretul regal 1720/2007 permite prelucrarea și transferul datelor cu caracter personal în cazul în care persoana vizată își exprimă consimțământul în prealabil.

14 Cu toate acestea, articolul 10 alineatul 2 din Decretul regal 1720/2007 prevede:

„[...] prelucrarea sau transferul datelor cu caracter personal sunt posibile fără consimțământul persoanei vizate, atunci când:

a) o normă cu putere de lege sau o normă de drept comunitar permite acest lucru și în special în unul dintre următoarele cazuri:

— prelucrarea sau transferul au ca obiect realizarea unui interes legitim al operatorului sau al cesionarului la care se referă normele menționate, cu condiția să nu prevaleze interesul sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor vizate, prevăzute la articolul 1 din Legea organică 15/1999 din 13 decembrie;

— prelucrarea sau transferul datelor sunt necesare pentru ca operatorul să îndeplinească o obligație care îi este impusă de una dintre normele menționate;

b) datele care fac obiectul prelucrării sau al transferului sunt conținute în surse aflate la dispoziția publicului, iar operatorul sau terțul cărui i se comunică datele are un interes legitim care justifică prelucrarea sau comunicarea acestora, cu condiția ca acest lucru să nu aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei vizate.

Cu toate acestea, administrațiile publice nu vor putea comunica, în temeiul acestui alineat, datele colectate din surse aflate la dispoziția publicului operatorilor de date privați decât dacă sunt autorizate în acest sens de o normă cu putere de lege.”

Acțiunile principale și întrebările preliminare

- 15 ASNEF, pe de o parte, și FECEMD, pe de altă parte, au formulat o acțiune în contencios administrativ împotriva mai multor articole din Decretul regal nr. 1720/2007.
- 16 Printre dispozițiile atacate se numără articolul 10 alineatul 2 litera a) prima liniuță și articolul 10 alineatul 2 litera b) primul paragraf din decretul menționat, despre care ASNEF și FECEMD consideră că încalcă articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46.
- 17 În special, ASNEF și FECEMD consideră că dreptul spaniol adaugă la condiția întemeiată pe interesul legitim pentru prelucrarea datelor fără consimțământul persoanei vizate o condiție care nu se regăsește în Directiva 95/46, potrivit căreia datele trebuie să fie conținute în surse aflate la dispoziția publicului.
- 18 Tribunal Supremo apreciază că temeinicia acțiunilor formulate de ASNEF și, respectiv, de FECEMD depinde în mare măsură de interpretarea de către Curte a articolului 7 litera (f) din Directiva 95/46. Astfel, acesta precizează că, în cazul în care Curtea consideră că statelor membre nu le este permis să adauge condiții suplimentare la cele prevăzute de această dispoziție și că se poate recunoaște dispoziției menționate un efect direct, articolul 10 alineatul 2 litera b) din Decretul regal 1720/2007 ar trebui să fie înlăturat.
- 19 Tribunal Supremo arată că, în lipsa consimțământului persoanei vizate, pentru a permite prelucrarea datelor cu caracter personal ale acesteia din urmă, necesară pentru realizarea interesului legitim urmărit de operator sau de terțul ori de terții cărora le sunt comunicate aceste date, dreptul spaniol impune, pe lângă respectarea

drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei vizate, ca datele menționate să fie conținute în sursele enumerate la articolul 3 litera j) din Legea organică 15/1999. În această privință, Tribunal Supremo consideră că legea menționată și Decretul regal 1720/2007 restrâng domeniul de aplicare al articolului 7 litera (f) din Directiva 95/46.

20 Potrivit Tribunal Supremo, această restrângere constituie un obstacol în calea liberei circulații a datelor cu caracter personal care nu este compatibil cu Directiva 95/46 decât dacă interesul sau drepturile și libertățile fundamentale ale titularului datelor o impun. Din acest fapt Tribunal Supremo deduce că singura posibilitate de a evita o contradicție între această directivă și dreptul spaniol ar fi aceea de a considera că libera circulație a datelor cu caracter personal conținute în alte sisteme de evidență decât cele enumerate la articolul 3 litera j) din Legea organică 15/1999 aduce atingere interesului sau drepturilor și libertăților fundamentale ale titularului datelor.

21 Cu toate acestea, Tribunal Supremo solicită să se stabilească dacă o astfel de interpretare este conformă cu voința legiuitorului Uniunii.

22 În aceste împrejurări, considerând că soluționarea celor două litigii cu care a fost sesizat depinde de interpretarea unor dispoziții din dreptul Uniunii, Tribunal Supremo a hotărât să suspende judecarea cauzelor și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare, care sunt formulate în termeni identici în fiecare dintre cauzele menționate:

„1) Articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46 [...] trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care, în lipsa consimțământului persoanei vizate și pentru a permite prelucrarea datelor cu caracter personal ale acesteia, necesară pentru realizarea unui interes legitim al operatorului sau al terților cărora

le sunt comunicate datele, impune, pe lângă respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei vizate, ca datele să fie conținute în surse aflate la dispoziția publicului?

2) Articolul 7 litera (f) [...] îndeplinește condițiile impuse de jurisprudența Curții pentru a i se atribui un efect direct?”

²³ Prin Ordonanța președintelui Curții din 26 octombrie 2010, cauzele C-468/10 și C-469/10 au fost conexe pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

²⁴ Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care, în lipsa consimțământului persoanei vizate și pentru a permite prelucrarea datelor cu caracter personal ale acesteia, necesară pentru realizarea interesului legitim urmărit de operator sau de terțul ori de terții cărora le sunt comunicate aceste date, impune, pe lângă respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei vizate, ca datele menționate să fie conținute în surse aflate la dispoziția publicului.

- 25 Articolul 1 din Directiva 95/46 impune statelor membre obligația de a asigura protecția drepturilor și a libertăților fundamentale ale persoanelor fizice și în special a dreptului la viață privată, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2008, Huber, C-524/06, Rep., p. I-9705, punctul 47).
- 26 Potrivit dispozițiilor capitolului II din Directiva 95/46, intitulat „Condițiile generale de legalitate a prelucrării datelor cu caracter personal”, sub rezerva derogărilor permise în temeiul articolului 13 din această directivă, orice prelucrare a datelor cu caracter personal trebuie, pe de o parte, să fie conformă cu principiile referitoare la calitatea datelor, enunțate la articolul 6 din directiva menționată, și, pe de altă parte, trebuie să respecte unul dintre cele șase principii privind legitimitatea prelucrării datelor, enumerate la articolul 7 din aceeași directivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 mai 2003, Österreichischer Rundfunk și alții, C-465/00, C-138/01 și C-139/01, Rec., p. I-4989, punctul 65, precum și Hotărârea Huber, citată anterior, punctul 48).
- 27 Din considerentul (7) al Directivei 95/46 rezultă că instituirea și funcționarea pieței interne pot fi grav afectate de diferențele dintre regimurile naționale aplicabile prelucrării datelor cu caracter personal (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2003, Lindqvist, C-101/01, Rec., p. I-12971, punctul 79).
- 28 În acest context, trebuie amintit că Directiva 95/46 urmărește, astfel cum reiese în special din considerentul (8) al acesteia, ca nivelul protecției drepturilor și libertăților persoanei în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal să fie echivalent în toate statele membre. În considerentul (10) al acestei directive se adaugă că apropierea legislațiilor naționale aplicabile în acest domeniu nu trebuie să aibă ca rezultat scăderea protecției pe care o oferă, ci trebuie, dimpotrivă, să aibă drept obiectiv asigurarea unui nivel înalt de protecție în Uniune (a se vedea în acest sens Hotărârea Lindqvist, citată anterior, punctul 95, și Hotărârea Huber, citată anterior, punctul 50).

- 29 Astfel, s-a stabilit că armonizarea legislațiilor naționale menționate nu se limitează la o armonizare minimă, ci are ca rezultat o armonizare care este, în principiu, completă. Din această perspectivă, Directiva 95/46 urmărește garantarea liberei circulații a datelor cu caracter personal, asigurând în același timp un înalt nivel de protecție a drepturilor și intereselor persoanelor vizate de aceste date (a se vedea Hotărârea Lindqvist, citată anterior, punctul 96).
- 30 Prin urmare, din obiectivul constând în asigurarea unui nivel de protecție echivalent în toate statele membre rezultă că articolul 7 din Directiva 95/46 prevede o listă exhaustivă și limitativă de cazuri în care o prelucrare de date cu caracter personal poate fi considerată ca fiind legală.
- 31 Această interpretare este confirmată de termenii „să fie prelucrate numai dacă” și de conjuncția „sau” din textul articolului 7 din Directiva 95/46, care pun în evidență natura exhaustivă și limitativă a listei prevăzute la acest articol.
- 32 Rezultă că statele membre nu pot nici să adauge principii noi privind legitimarea prelucrărilor de date cu caracter personal la articolul 7 din Directiva 95/46, nici să prevadă cerințe suplimentare care să modifice conținutul unuia dintre cele șase principii prevăzute la acest articol.
- 33 Interpretarea de mai sus nu este pusă sub semnul întrebării de articolul 5 din Directiva 95/46. Astfel, acest articol nu permite statelor membre decât să precizeze, în limitele capitolului II din directiva menționată și, prin urmare, ale articolului 7 din aceasta, condițiile în care operațiunile de prelucrare a datelor cu caracter personal sunt legale.

- 34 Prin urmare, marja de apreciere de care dispun statele membre în temeiul articolului 5 menționat nu poate fi utilizată decât în conformitate cu obiectivul urmărit de Directiva 95/46, care constă în menținerea unui echilibru între libera circulație a datelor cu caracter personal și protecția vieții private (a se vedea Hotărârea Lindqvist, citată anterior, punctul 97).
- 35 Directiva 95/46 cuprinde norme caracterizate printr-o anumită suplețe și lasă în multe cazuri statelor membre sarcina de a stabili detaliile sau de a alege dintre opțiuni (a se vedea Hotărârea Lindqvist, citată anterior, punctul 83). Astfel, este important să se distingă între măsuri naționale care prevăd cerințe suplimentare, modificând conținutul unui principiu prevăzut la articolul 7 din Directiva 95/46, pe de o parte, și măsuri naționale care prevăd o simplă precizare a unuia dintre aceste principii, pe de altă parte. Primul tip de măsură națională este interzis. Numai în cadrul celui de al doilea tip de măsură națională, în temeiul articolului 5 din Directiva 95/46, statele membre dispun de o marjă de apreciere.
- 36 Rezultă că, în temeiul articolului 5 din Directiva 95/46, statele membre nu pot nici să introducă alte principii referitoare la legitimarea operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal decât cele prevăzute la articolul 7 din această directivă, nici să modifice, prin cerințe suplimentare, conținutul celor șase principii prevăzute la articolul 7 menționat.
- 37 În speță, articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46 prevede că prelucrarea datelor cu caracter personal este legală dacă „este necesară pentru realizarea interesului legitim urmărit de operator sau de către unul sau mai mulți terți, cu condiția ca acest interes să nu prejudicieze interesul sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, care necesită protecție în temeiul articolului 1 alineatul (1)”.

- 38 Articolul 7 litera (f) prevede două condiții cumulative pentru ca o prelucrare de date cu caracter personal să fie legală, și anume, pe de o parte, ca prelucrarea datelor cu caracter personal să fie necesară pentru realizarea interesului legitim urmărit de operator sau de terțul ori de terții cărora le sunt comunicate datele, și, pe de altă parte, ca drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate să nu prevaleze.
- 39 Rezultă că, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46 se opune oricărei reglementări naționale care, în lipsa consimțământului persoanei vizate, impune, în plus față de cele două condiții cumulative menționate la punctul precedent, cerințe suplimentare.
- 40 Cu toate acestea, trebuie să se țină cont de faptul că a doua dintre aceste condiții necesită o ponderare a drepturilor și a intereselor opuse în cauză care depinde, în principiu, de împrejurările concrete ale cazului respectiv și în cadrul căreia persoana sau instituția care efectuează ponderarea trebuie să țină cont de importanța drepturilor persoanei vizate care rezultă din articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 41 În această privință, trebuie arătat că articolul 8 alineatul (1) din cartă prevede că „[o]ri-ce persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc”. Acest drept fundamental este strâns legat de dreptul la respectarea vieții private consacrat la articolul 7 din cartă (Hotărârea din 9 noiembrie 2010, Volker und Markus Schecke și Eifert, C-92/09 și C-93/09, Rep., p. I-11063, punctul 47).
- 42 Potrivit jurisprudenței Curții, respectarea dreptului la viață privată în raport cu prelucrarea datelor cu caracter personal, recunoscută prin articolele 7 și 8 din cartă, se raportează la orice informație privind o persoană fizică identificată sau identificabilă (a

se vedea Hotărârea Volker und Markus Schecke și Eifert, citată anterior, punctul 52). Cu toate acestea, din articolul 8 alineatul (2) și din articolul 52 alineatul (1) din cartă rezultă că, în anumite condiții, pot fi impuse limitări ale dreptului menționat.

43 În plus, revine statelor membre obligația ca, la transpunerea Directivei 95/46, să se asigure că se întemeiază pe o interpretare a acesteia din urmă care le permite să asigure un echilibru corect între diferitele drepturi și libertăți fundamentale protejate de ordinea juridică a Uniunii (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 29 ianuarie 2008, *Promusicae*, C-275/06, Rep., p. I-271, punctul 68).

44 În ceea ce privește ponderarea necesară în temeiul articolului 7 litera (f) din Directiva 95/46, este posibil să se ia în considerare faptul că gravitatea atingerii aduse drepturilor fundamentale ale persoanei vizate de prelucrarea în cauză poate varia în funcție de împrejurarea dacă datele în cauză sunt sau nu sunt deja conținute în surse aflate la dispoziția publicului.

45 Astfel, spre deosebire de operațiunile de prelucrare a datelor care se regăsesc în surse aflate la dispoziția publicului, operațiunile de prelucrare a datelor conținute în surse care nu se află la dispoziția publicului implică în mod necesar faptul că informații despre viața privată a persoanei vizate vor fi cunoscute de operator și, după caz, de terțul sau de terții cărora le sunt comunicate datele. Această atingere mai gravă a drepturilor persoanei vizate, prevăzute la articolele 7 și 8 din cartă, trebuie să fie luată în considerare la adevărata sa valoare, prin punerea în balanță cu interesul legitim urmărit de operator sau de terțul ori de terții cărora le sunt comunicate datele.

- 46 În această privință, trebuie să se sublinieze că nimic nu se opune ca, în exercitarea marjei lor de apreciere prevăzute la articolul 5 din Directiva 95/46, statele membre să stabilească principii directe pentru ponderarea în cauză.
- 47 Cu toate acestea, nu mai este vorba despre o precizare în sensul articolului 5 menționat în cazul în care o reglementare națională exclude pentru anumite categorii de date cu caracter personal posibilitatea de a fi prelucrate, prin stabilirea pentru aceste categorii, în mod definitiv, a rezultatului ponderării drepturilor și intereselor opuse, fără a permite un rezultat diferit în funcție de împrejurările speciale ale unui caz concret.
- 48 Prin urmare, fără a aduce atingere articolului 8 din Directiva 95/46, referitor la operațiunile de prelucrare a unor categorii speciale de date, dispoziție care nu este în cauză în acțiunea principală, articolul 7 litera (f) din această directivă se opune ca un stat membru să excludă în mod categoric și generalizat posibilitatea ca anumite categorii de date cu caracter personal să fie prelucrate, fără a permite o ponderare a drepturilor și a intereselor opuse în cauză într-un anumit caz.
- 49 Având în vedere aceste considerații, la prima întrebare trebuie să se răspundă că articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care, în lipsa consimțământului persoanei vizate și pentru a permite prelucrarea datelor cu caracter personal ale acesteia, necesară pentru realizarea interesului legitim urmărit de operator sau de terțul ori de terții cărora le sunt comunicate aceste date, impune, pe lângă respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei vizate, ca datele în cauză să fie conținute în surse aflate la dispoziția publicului, excluzând astfel în mod categoric și generalizat orice prelucrare a unor date care nu se regăsesc în astfel de surse.

Cu privire la a doua întrebare

- 50 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46 are un efect direct.
- 51 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în toate situațiile în care dispozițiile unei directive apar, din punctul de vedere al conținutului, ca fiind necondiționate și suficient de precise, particularii sunt îndreptățiți să le invoce în fața instanțelor naționale împotriva statului, fie atunci când acesta s-a abținut de la transpunerea în termen a directivei în dreptul național, fie atunci când a transpus directiva în mod incorect (a se vedea Hotărârea din 3 martie 2011, *Auto Nikolovi*, C-203/10, Rep., p. I-1083, punctul 61 și jurisprudența citată).
- 52 Trebuie să se constate că articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46 este o dispoziție suficient de precisă pentru a fi invocată de un particular și aplicată de instanțele naționale. În plus, chiar dacă Directiva 95/46 lasă în mod indiscutabil statelor membre o marjă de apreciere mai mult sau mai puțin importantă pentru punerea în aplicare a unora dintre dispozițiile sale, în ceea ce privește respectivul articol 7 litera (f), acesta prevede o obligație necondiționată (a se vedea, prin analogie, Hotărârea *Österreichischer Rundfunk* și alții, citată anterior, punctul 100).
- 53 Utilizarea expresiei „cu condiția ca” în textul articolului 7 litera (f) din Directiva 95/46 nu este de natură, în sine, să pună sub semnul întrebării caracterul necondiționat al acestei dispoziții, în sensul jurisprudenței menționate.

- 54 Astfel, această expresie urmărește să stabilească unul dintre cele două elemente cumulative prevăzute la articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46 de a căror respectare este condiționată posibilitatea de a prelucra date cu caracter personal fără consimțământul persoanei vizate. Acest element fiind stabilit, el nu înlătură caracterul precis și necondiționat al respectivului articol 7 litera (f).
- 55 Prin urmare, la a doua întrebare trebuie să se răspundă că articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46 are un efect direct.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 56 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

- 1) Articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care, în lipsa consimțământului persoanei vizate și pentru a permite prelucrarea datelor cu caracter personal ale acesteia, necesară pentru**

realizarea interesului legitim urmărit de operator sau de terțul ori de terții cărora le sunt comunicate aceste date, impune, pe lângă respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei vizate, ca datele în cauză să fie conținute în surse aflate la dispoziția publicului, excluzând astfel în mod categoric și generalizat orice prelucrare a unor date care nu se regăsesc în astfel de surse.

2) Articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46 are un efect direct.

Semnături